

сище. Той билъ и царски казначей (касиеръ), защото царьтъ ималъ къмъ него голѣмо довѣрие.

Трева за добитѣка имало въ изобилие, ала храната за хората се вече привръшвала. Изтощената отъ гладъ и студъ царска войска била нападната отъ нѣколко страни и леко разбита. За да не попадне въ вражески рѣце и царската хазна, налбантинътъ я закѣталъ въ канаритѣ на високия връхъ, отъ който царьтъ нагледвалъ неравната борба. Като се увѣрили, че тѣхнитѣ войски сж напълно разбити, царьтъ и налбантътъ възседнали най-добритѣ коне и успѣли да се спасятъ. Кжде? На този въпросъ приказката не ни казва нищо, както не ни посочва и кой е билъ този нещастенъ царь. Затова високиятъ и канаристъ връхъ е билъ наименованъ *Налбантъ*.

Стоятъ безмлъвни тримата съседи. Но въ тѣхнитѣ имена ние четемъ спомени за миналитѣ дни на слабообитаемата и до днесъ велика Рилска пустиня.

